

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۲۰/۰۲/۲۷

عبدالحمید سامع

طالب افغان چه بود، چه شد و چه خواهد شد!

(قسمت شانزدهم)

یادداشت: این مطلب برای بار اول به تاریخ ۲۰۱۲/۰۸/۱۷ نشر شده است. از هیئت محترم نشراتی "آریانا افغانستان آنلاین" تمنا می‌داریم تا نشر آنرا، که فقط بعضی مطالب و تصاویر تکمیلی با کمی تغییر تهیه شده است، ممکن سازند.

با صدور اجازه نامه به فعالیت تلویزیون های «الجزیره» و «سی.ان.ان» در «جنوری» ۲۰۰۰م که در قسمت پانزدهم تذکر رفته است، در حقیقت «رهبری طالبان» به گفته گزارشگر، تا حدی «قواعد اسلامی» خود را، که در آغاز «منع» قرار داده بودند، «به تعویق» انداختند، بدلیل آنکه، آنرا به مثابه یک داستان با اهمیت جهانی شناختند. گزارشگر می‌نویسد که برای آنها، چنین فرصت‌ها هم کم بوده است، تا در صحنه بین‌المللی بدرخشند. در عین حال این خبرنگار تذکر می‌دهد، که در موضوع «طیاره ربائی»، در جهت حل صلح امیز، میانجیگری مؤفّقانه نمودند. همچنان می‌گوید که حتی قبل از آن هم، به «بی.بی.سی.» اجازه داده بودند که از مردم عادی فلم تهیه نمایند، تا «اثرات تحریمات عملی شده سازمان ملل متحد» را، نمایان سازند.

علاوه از آن به «رادیوی صدای امریکا» در تابستان نیز اجازه فعالیت داده شده است. نماینده «بی.بی.سی.» مشخصاً می‌گوید، که وقتی «فلمگیری» مردان و «زنان» را در «پسته خانه» و «میدان هوایی»، «برای ما» اجازه دادند، خیلی «بی سابقه» بوده است. با وجود همه این حرکات امیدوار کننده، در جهات عمده و اساسی، یعنی آنچه با حیات اجتماعی، بخصوص موقف نا مطلوب آنها در برابر زنان و دختران، ارتباط می‌گرفت، تغییری را تا آنزمان مجاز ندانسته بودند. درین سال از هر جهت چه در شیوه استدلال با خواسته های اضلاع متحده در ارتباط با «اقامت» افراد «مظنون» و «متهم» به «تروریزم بین‌المللی»، و چه با تخلفات از «نورمهای حقوق بشر»، حالات غیر نورمال و افراطی در موضعگیری رهبران «طالبان»، بیشتر از پیش بمشاهده می‌رسید.

حوادث آغاز سال ۲۰۰۰م، با تبدیل نماینده خاص سازمان ملل متحد برای افغانستان، بغرنجی خاص خود را کسب

نمود. اعتراف «الاخضر براهمی»، مبنی بر ناکامی او در مأموریت اش، که در سال گذشته اظهار نمود، بدون اثر بر فعالیت های بعدی نبوده است. وضع بغرنج را می توان اقلأ در آن هم دید که بطور نمونه، در حالیکه حکومت برهان الدین ربانی از کابل اخراج گردیده بود، چوکی سازمان ملل متحد را حفظ داشت، طالبان را فقط سه کشور برسمیت می

شناخته اند. به تاریخ ۸ «فبروری» ۲۰۰۰م، صفحه «انترنتی» «بی.بی.سی.» در گزارش خود می نویسد:»

نماینده سازمان ملل، با «اپوزیسیون» افغانستان دیدار می نماید.» متن گزارش از تاجیکستان

است. در پای عکس می نویسد، که: «سازمان ملل متحد چندین مرتبه تلاش نمود، تا منازعه

را حل کند.» در متن تذکر داده شده است، که «فرانسیس ویندریل» (هفتمین نماینده)

(Francesc Vendrell)، در پایتخت تاجیکستان، دوشنبه، با اعضای حکومت اخراج شده

توسط ملیشه طالبان که در کابل قدرت را در دست دارند، صحبت داشته است. یک ماه قبل

«فرانسیس ویندریل»، به این مأموریت منسوب گردیده بود.

از صحبت او با برهان الدین ربانی و احمد شاه مسعود سخن گفته شده است. در عین زمان

همین «رپورتر» می نویسد: «اتحاد شمال که از یکتعداد از گروه های اقلیت «ایتنی» تشکیل یافته اند، گفته است،

که آنها بر ضرورت یک حکومت بر پایه های وسیع در افغانستان به بحث نشسته اند. این امر راه را برای حل صلح

آمیز هموار می سازد. در پای عکس اش گفته شده است که برهان الدین ربانی در سال ۱۹۹۶م، از قدرت بر انداخته

شد. این «اتحاد را از «ایتنی» تاجیک، ازبک و دیگر اقلیت ها» دانسته، متذکر میگردد که «فقط ۱۰ فیصد» خاک

را تحت کنترل خود دارند. از زبان «آقای عبدالله» می نویسد که گویا تعهد ادامه همکاری را با نماینده نو، مانند

آنچه با الاخضر براهمی داشته اند، سپرده اند. درین گزارش می خوانیم: «آقای عبدالله» گفته است که «سازمان ملل

باید در حل مسئله نقش داشته باشد.» او ادعا نموده است: «**دو مانع در برابر صلح موجود است: اولی انتخاب طالبان**

بر حل نظامی و دومی آن حمایت پاکستان ازین انتخاب است.» در اظهارات «رهبران اتحاد شمال» بیشتر موضوعات

«ایتنی» های «اقلیت» و موضوعات «حکومت بر پایه وسیع» در جهتی ارایه شده است، که اصلاً «طالبان» را نه

به عنوان یک «گروه افراطی اسلامی»، بلکه بشکلی از اشکال، «مهر ایتنی» و تحت حمایت پاکستان نام می داده

اند. حال روشن نیست که آیا، ریشه اختلاف را «**خارجی ها**» در افغانستان در «**ترکیب ایتنی**» می دیده اند و به این

«**رهبران اتحاد شمال**» تدریس کرده اند و یا خود آنها، چنین تصویری را در ذهن خارجی ها «**حک**» کرده اند.

به تاریخ ۷ مارچ ۲۰۰۰م، روز سه شنبه، خبر رسانی «بی.بی.سی.» با نشر این مطلب، با همین تصویر که در

قسمت فوقانی تصویر چنین نوشته شده است:

«**ابتکار صلح اسلامی در افغانستان**»، گزارشی را ارائه نموده است. در پای عکس می نویسد: «**افغانستان: وقت**

برای صلح است؟»

در متن مفصل گزارش آمده است، که مذاکرات صلح برای افغانستان در شهر «جده» (Jeddah)، عربستان سعودی تحت

سرپرستی «سازمان کنفرانس اسلامی» (Organisation of the Islamic Conference (OIC))، آغاز یافته است. در گزارش از «تأخیر»

در آغاز کنفرانس نیز تذکار یافته، علت آنرا با تأخیر در مواصلت «هیئات» و همچنان، صحبت های جداگانه با نمایندگان دو طرف درگیر، دانسته اند. «طالبان» حاضر نشده بودند، تا در مذاکرات «رویا رویی» با جانب مقابل بپردازند، درین مورد هم از تبصره و یا توضیح نیز خودداری نموده اند. از اسامی اعضای «هیئات» جوانب درگیر، تذکر بعمل نیامده است. اما در اعضای «هیئت» سازمان کنفرانس اسلامی، فقط از نام های دول بعنوان «بازیگران کلیدی»، نظیر «پاکستان حامی طالبان» و «ایران حامی اتحاد شمال»، مشخص ذکر شده است. در کنفرانس، نماینده سازمان ملل متحد آقای «فرانسیس ویندریل» نیز اشتراک داشته است. در همین «راپور» تذکر داده شده است، که «افغانستان خطر جدی امنیتی برای کشورهای همسایه شمال، از ناحیه پخش «تروریسم» و «مواد مخدر»، نشان می دهد.»

چهارشنبه تاریخ ۸ مارچ ۲۰۰۰م، «همین صفحه انترنتی بی. بی. سی.» در رابطه با روز زن، با نشر این عکس و در بالای عکس می نویسد: «نرمش» طالبان در رابطه با حقوق زن». در پایان عکس میخوانیم: «زنان افغان دسترسی محدود به موظبت و تأمینات صحی دارند» سازمان ملل مدعی شده است، که گویا «طالبان» در مقایسه با موقف گذشته

«نرمش» نشان داده است. در حالی که در سراسر جهان ازین روز تجلیل بعمل می آید، سازمان ملل، خبر می دهد که در افغانستان، حکمروایان با مراسم قلیل ازین روز یاد نموده، گفته اند، که ۷۰۰ زن را در شفاخانه، در تحت شریط امنیتی شدید، در یک مراسم آورده اند. این مراسم را هم به هدایت پاکستان، براه انداخته اند، به امید اینکه خود را از «تجربید» رها سازند.

بعد از سفر اخیر «فرانسیس ویندریل» به تاجیکستان، که اظهارات «آقای عبدالله» بیشتر در مطبوعات انعکاس یافته بود، همین نماینده خاص و جدید سازمان ملل متحد، نگرانی خود را در رابطه با امکان «شدت بخشیدن» حملات نظامی برملا ساخته، چنانچه «بی.بی.سی.» روز پنجشنبه ۲۱ مارچ ۲۰۰۰م، می نویسد: «نماینده سازمان ملل متحد حمله جدید را در افغانستان انتظار دارد» در متن با توضیح بیشتر می خوانیم که با آغاز بهار، بالا گرفتن شدت و توسعه دامنه جنگ را پیش بین بوده است. در گزارشی که به شورای امنیت سازمان ملل متحد ارائه داشت، آقای «فرانسیس ویندریل» گفته است: «ملیسه طالبان حاکم، «چانس» پیروزی نهائی نظامی خود را می بینند، در حالی که اتحاد شمال، ممکن به امید بهبود، در مواضع مذاکراتی خود انتظار داشته باشند.»

آقای «ویندریل» درین فرصت «از تمام حکومت کشورهای منطقه، بقول او که از دو طرف حمایت می کنند، خواسته است، تا به کمک های خویش در امر ختم منازعه، افزایش دهند.» درین گزارش همچنان تذکار یافته است، که «تلاش سازمان کنفرانس اسلامی، در وساطت بین طالبان و مخالفان آنها، به ناکامی انجامید.»

مروری بر صفحات خبری، چنین تصویری بدست می دهد، که اکثریت اطلاعات را در مورد جنگ و «افراطیت» در موضعگیری «طالبان» تشکیل داده است. در رابطه با وضع اقتصادی و زندگی روزمره، بندرت مطلبی را می توان دید. همین لحظه خبری را در تحت این عنوان یافتیم که به تاریخ ۲۵ اپریل روز سه شنبه، با این تصویرنشر شده است: در سطر بالای تصویر، که بمثابة عنوان مطلب با خط درشت بکار برده است می خوانیم: «افغانستان اسعار خارجی رامنوع قرار داده است» درپای عکس میخوانیم: «حد اکثر معاملات با اسعار خارجی به پیش برده می

شود.» برای جلوگیری از این حالت، «رهبر طالبان حاکم در افغانستان، ملا محمد عمر»، هر کسی را که به این معاملات دست ببرند، به جزای سخت تهدید نموده است، در همین گزارش آمده است، که در هفته قبل فقط در ظرف چند ساعت، افغانی در برابر «روییۀ پاکستانی» ۲۵ فیصد ارزش خود را از دست داد.

در ماه «اپریل» ۲۰۰۰م، وقایع افغانستان، بر پیش بینی های نماینده سازمان ملل متحد مهر تأیید گذاشت. شدت جنگ ها، موج جدید فرار و جابجایی شدن مردم ملکی را شدت بخشید. در بالای همین تصویر نوشته شده است: «سفر طولانی تا خانه». محل کمپ را ننوشته است. درپای تصویر که روز سه شنبه ۱۸ اپریل ۲۰۰۰م انتشار یافته است، می بینیم: «اضافه از ۲ میلیون مهاجر افغانی در پاکستان بسر می برند.» در همین «راپور» درج است که «با وجود تلاشهای سازمان ملل»، باز هم بسیاری از آنها در پاکستان هستند. گزارشگر همچنان تذکر می دهد که، تشویق به برگشت دوباره آنها به وطن جریان دارد. بی ثباتی در افغانستان «باعث گردیده است، که تعداد زیاد دیگر از کشور فرار نمایند. گزارشگر، با نشر این عکس یک طفل، در پای عکس می نویسد، که «بسیاری از اطفال مهاجرین تمام زندگی خود را در پاکستان سپری نموده اند.»

در اواخر ماه اپریل، طوریکه در گزارش، روز جمعه ۲۸ اپریل خبر رسانی، «بی. بی. سی.» دیده می شود، «نمایندۀ خاص سازمان ملل متحد، به کابل سفر می کند.» درین سفر از طالبان و هم از مخالفین آنها می خواهد، که به جنگ جدید آغاز نه نمایند. در عین زمان از یک خشک سالی شدید که افغانستان با آن روبرو شده است، تذکر بعمل آمده است، می گوید که افغانستان به کمک احتیاج دارد.

یکشنبه، مطابق ۳۰ اپریل ۲۰۰۰م، «بی. بی. سی.» با نشر این عکس که در بالای آن با عنوان درشت، نوشته است: «برچسپ ترور اضلاع متحده برای جنوب آسیا»

در پای تصویر می خوانیم: «عکس های «بن لادن» بطور منظم در «لاهور» در معرض فروش قرار دارد.» درین گزارش بطور مشخص می خوانیم: «شعبۀ اضلاع متحده برای نخستین مرتبه جنوب آسیا را بعنوان مرکز «تروریزم بین المللی» یاد کرده است.»

در گزارش سالانه که بروز دو شنبه منتشر گردیده است، لیکن پیش از پیش در «نیویارک تایمز» دیده شده است، خیلی خشن از افغانستان به ارتباط ادامه پناه دادن به تبعیدی سعودی، «اوساما بن لادن»، انتقاد نموده است. در همین گزارش همچنان می خوانیم: «اضلاع متحده، آقای «بن لادن» را به دست داشتن در بمب گذاری های ۱۹۹۸م در سفارت های آن، در «کینیا» (Kenya) و «تانزانیا» (Tanzania)، متهم شمرده است.» البته در عین حال از پاکستان انتقاد به عمل آورده است. در عین زمانیکه انتقاد بعمل می آورند، می نویسند که تعداد زیادی «تروریستها» را حبس یا اخراج نموده است، ولی حاضر نشده است، تا از حمایت گروپ، برای تعلیمدهی دست بردارد. در پای عکس جنرال پرویز مشرف رئیس جمهور پاکستان نوشته شده است که رئیس جمهور «کلنتن» با او روی موضوع «تروریزم» مباحثه داشته است.

لیکن واشنگتن از درج اسمای هر دو کشور در «لیست» کشورهای که از تروریزم حمایت می کنند، صرف نظر نموده است، بدلیل اینکه بر حسب همین گزارش «بی. بی. سی.»، واشنگتن حکومت «طالبان» را برسمیت نمی شناسد و از جانب دیگر، پاکستان یک کشور دوست است. «کلنتن» زمانی که از کشور های جنوب آسیا، دیداری داشته است،

با رهبر نظامی، جنرال پرویز مشرف هم دیدار داشته است. درین دیدار روی موضوع «تروریزم و انکشافات افغانستان» بحث داشته اند.

در ماه می ۲۰۰۰م نمونه هایی از خسارات وحشتناک خشک سالی را گزارش داده اند. علاوه از خشکی جنوب که قبلاً گزارش گردیده بود، صفحات شمال و مرکزی، بیشتر از پیش صدمه دیده اند. پاکستان تصمیم اتخاذ نموده است، تا به حجم ۶۰۰ هزار «تن» گندم، به افغانستان صادر کند. سازمان ملل خبر می دهد که ساحات و دامنه خسارات و تأثیرات خشک سالی، خیلی وسیعتر از آن اندازه بوده است، که قبلاً گزارش یافته است. این تأثیرات منفی در چند هفته در جنوب روشن شده است.

در پهلوی حوادث جنگ «داخلی» و «کارنامه» های «طالبان» و «اتحاد شمال»، و سائر «تنظیم ها»، اکثراً طوری بنظر می رسد که در باره حقایق و از وضع زندگی عینی مردم افغانستان در داخل کشور یا کمتر، گزارش می گردد، یا اینکه خیلی پراکنده، صورت می گیرد. معلومات با «فکت» در منابع خارجی، بیشتر بچشم می خورد، نسبت به آنکه از منابع افغانی، بقلم افغانها، بدست آورده شود. در شماره روز پنجشنبه ۲۰ جولای ۲۰۰۰م، خبر رسانی «بی. بی. سی.»، در ارتباط با جلسه کشورهای «ثروتمند» بنام «جی-۸» («G۸») که در «توکیو» تدویر یافته بود، تحت عنوان، «افغانستان در خاموشی عذاب می کشند». عکس هایی را هم به نشر سپرده است. گزارشگر «پیتر مورگان» (Peter Morgan)، در پای همین عکس می نویسد: «افغانهای نهایت نیازمند در سال گذشته، فقط ۷ دالر به عنوان کمک دریافت داشته اند.» در جلسه «جی-۸»، تأکید به عمل آمده است، که «عمل عاجل برای کمک به فقیرترین انسانها، در جهان»، در پیش گرفته شود.

در همین گزارش همچنان تأکید به عمل می آید که: «در افغانستان – یک بحران بشر دوستی، که جهان به پیمانۀ وسیع نا دیده می گیرد – یگانه کلید بسوی پیشرفت و سعادت گذشته در ویرانی آن نهفته است.» انتظار اوسط «حیات» در کشور افغانستان امروز به «حدود ۴۰ سال تخمین گردیده است. چهارم بخش اطفال، قبل از اینکه به سن پنج سالگی برسند، می میرند.» به ادامه همین خبر دهنده علاوه می کند: «افغانستان با تصاویر مجازات بین المللی تجرید گردیده است. تعداد خیلی کمی از ژورنالیستان به اینجا دسترسی دریافت می دارند.»

منبع همچنان از حالت وحشتناک امراض و معلومین جنگ نام برده، به عنوان نمونه ازین جوان که «لعل محمد» نام داده است، می نویسد که موصوف، دست خود را در اثر «انفجار ماین» از دست داده است. از زبان همین لعل محمد نام، حکایت می شود که «او هیچگونه شواهد کمک خارجی را در محل زیست خود نمی بیند». چون دست او در اثر انفجار «ماین» بریده شده است، بناءً قادر به انجام کاری نمی باشد. کشور های «ثروتمند» در «اوکناوا» - جاپان، بقول همین گزارشگر، وعده داده اند، که به «نیازمندترین» مردم، بی تفاوت از اینکه، در کجا زندگی می کنند کمک نمایند. لیکن طوری که همین گزارشگر می گوید، «کارکنان کمک خارجی در افغانستان، تقدم های مختلف را در کار می بینند.»

با نشر تصویر از یک «سرک» در کابل، می نویسد که تصاصمیم جزائی بین المللی افغانستان را «تجرید» ساخته است. در رابطه با موانع در راه رسیدن به کمک به انسانهای «محتاج» از افغانستان امروز در «زمان طالبان»، نام داده، شباهت هایی را با «انگولا»، افریقا در سالهای قبل نیز تذکر داده است. در جایی چنین می خوانیم: «موانع بیشتر را، کشورهای چون افغانستان از طریق حکومت اقتدار طلب، ایجاد می نمایند.»

لیکن در همین زمان و شرایط، خود نیز چنین تصویری را برملا می سازد: «اینجا با استعمال تفنگ انقلابیون اسلامی طالبان، مواد مخدر در دوش بوده و ثبت وحشتناکی در مورد حقوق بشر نشان می دهند.»
در گزارش منبع همچنان یاد آوری بعمل آمده است که «کشور های ثروتمند، میخواهند، به کشور های فقیر کمک کنند، اما نمی خواهند که حمایت را به رژیم های مستبد، اجاره بدهند.» بالمقابل از زبان مقامات رسمی طالبان می نویسد، که گفته اند: «سیاست و کمک باید مخلوط نشود.» درینجا، باز بانشر عکس وکیل احمد متوکل، وزیر خارجه، خبر رسانی «بی. بی. سی.»، در روز ۲۰ جولای ۲۰۰۰م، می نویسد: «بحیث وزیر خارجه به مجمع بین المللی، به منظور طلب کمک، مراجعه می نمایم، زیرا مردم بیچاره ما، نیازمند آن اند.»

ادامه دارد ...

طالب افغان چه بود، چه شد و چه خواهد شد! (قسمت ۱۶)

Saame_a_h_taalab_afghan_۱۶.pdf

